

TAHEREH MAFI

**KOITA
ME**

OXIS

Το ζήτημα για την επόμενη γενιά
δεν θα είναι το πώς θα απελευθερωθούν οι μάζες,
αλλά το πώς θα πειστούν να αγαπήσουν τη σκλαβιά τους.

ΑΛΛΗΛΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΣ

Κανείς δεν θα μάθει ποτέ
πόση βία χρειάστηκε για να γίνω τόσο πράος.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ

ΡΟΖΑΜΠΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΑΝΟΙΓΩ ΤΟ ΝΤΟΥΛΑΠΙ, τα ράφια είναι άδεια.

Φυσικά, αυτό δεν με εκπλήσσει. Τα ράφια είναι άδεια εδώ κι εβδομάδες. Για χάρη της Κλάρα όμως, δίνω μια μικρή παράσταση ανοίγοντάς το κάθε πρωί, υποκρινόμενη ότι μπορεί και να βρω κάτι άλλο πέρα από την ίδια πάντα γοργοπόδαρη κατσαρίδα που κατοικεί εκεί μέσα.

Κλείνω την πόρτα του ντουλαπιού κι έπειτα γυρίζω και αντικρίζω την Κλάρα. Δεν σηκώνεται ποτέ μόνη της από το κρεβάτι. Όποτε χρειάζεται να μετακινηθεί, την κουβαλάω εγώ στην αγκαλιά μου. Σήμερα, ανακαθισμένη στο στρώμα, κοιτάζει έξω από το παγωμένο παράθυρο – μέσα στο εκτυφλωτικό φως του πρωινού, τα ανοιχτόχρωμα μάτια της φαίνονται εντελώς ξεθωριασμένα. Το χέρι της τρέμει καθώς παραμερίζει λιγάκι την κουρελιασμένη κουρτίνα και μια γαλάζια λάμψη φωτίζει προς στιγμή το τζάμι.

«Μας τελείωσε το ψωμί», λέω. «Θα βγω έξω».

Κάποιες μέρες η Κλάρα με αφήνει να φύγω χωρίς να ρωτήσει τίποτα. Κάποιες άλλες με ρωτάει πώς πληρώνω το φαγητό που φέρνω στο σπίτι. Σήμερα λέει: «Τη νύχτα ονειρεύτηκα τη μαμά».

Το πρόσωπό μου μένει ανέκφραστο. «Πάλι;»

Η Κλάρα γυρίζει προς το μέρος μου – είναι τόσο αδύνατη που τα μάτια της έχουν πλέον χωθεί βαθιά μέσα στις κόγχες. «Ρόζα, δεν ήταν καλά. Υπέφερε».

Φοράω τα παπούτσια μου και κουνώντας το κεφάλι πηγαίνω και στέκομαι σε ένα σημείο που το λούζει μια δέσμη φωτός. «Ένα όνειρο ήταν», της λέω. «Οι πεθαμένοι δεν υποφέρουν».

Η Κλάρα κοιτάζει αλλού. «Πάντα αυτό λες».

«Κι εσύ το έχεις παρακάνει με τη φωτογραφία της, όλο κάθεται και τη χαζεύεις», λέω ενώ δένω τα κορδόνια μου. Σήμερα το δεξί μου χέρι δεν τρέμει και νιώθω ανακούφιση καθώς σηκώνομαι, έπειτα με κυριεύει τρόμος γιατί βλέπω ότι η φωτιά στο τζάκι σιγοσβήνει – δίπλα, τα καυσόξυλα που έχουν μείνει είναι ελάχιστα. Πνίγω τον τρόπο μου. «Άλλωστε», προσθέτω, «καλά καλά δεν τη γνώρισες».

«Κι εσύ μιλάς σπάνια για εκείνη», ανταπαντάει αναστενάζοντας.

Από το παράθυρο βλέπω έναν δρυοκολάπτη με κόκκινο λοφίο, τον παρακολουθώ καθηλωμένη, καθώς χτυπάει με το ράμφος του έναν κορμό καλυμμένο με βρύα. Έχει περάσει λίγο παραπάνω από μια δεκαετία από την πτώση της Νέας Διακυβέρνησης – λίγο παραπάνω από μια δεκαετία από τότε που εγκατασταθήκαμε εδώ, στο Νησί της Κιβωτού– και πολύ θα ήθελα να μπορούσα κι εγώ να χτυπάω το κεφάλι μου σε μια σκληρή επιφάνεια κάθε μέρα. Παίρνω κοφτή ανάσα και δεν δίνω σημασία στο οδυνηρό και μόνιμα υπαρκτό αίσθημα της πείνας.

Ακόμη φαντάζει παράξενο να βλέπει κανείς πουλιά.

Πλημμυρίζουν τον ουρανό με ήχους και χρώματα, ταραάζουν τα κλαδιά και αναστατώνουν τις στέγες. Παντού γύρω μας τα αειθαλή δέντρα ορθώνονται στα ουράνια, δεν παραδίδονται ποτέ στις εποχές του χρόνου. Εδώ έχει πάντα υγρασία. Όλα είναι πράσινα, κάνει κρύο. Το νερό της λίμνης λαμπυρίζει. Τα βουνά στο βάθος

του ορίζοντα μοιάζουν με ζωγραφιά φτιαγμένη με νερομπογιές: αλληπάλληλες αιχμηρές σαν τροχισμένα δόντια κορυφές, τυλιγμένες στην ομίχλη. Λένε πως όσοι έχουν το προνόμιο να τρώνε και να ζεσταίνονται καλά αποκαλούν όμορφο αυτόν τον τόπο.

«Δεν θα αργήσω», λέω ενώ κουμπώνω το παλιό πανωφόρι του μπαμπά. Πριν από χρόνια έκοψα τα στρατιωτικά διακριτικά με ένα στομωμένο μαχαίρι, και από τη διαδικασία αποκόμισα μια ουλή. «Θα ρίξω ξύλα στη φωτιά μόλις γυρίσω».

«Εντάξει», λέει η Κλάρα σιγανά. Και με ξαφνιάζει γιατί προσθέτει: «Χθες πέρασε από εδώ ο Σεμπάστιαν».

Παγώνω.

Συνέρχομαι αργά, τυλίγω σφιχτά στον λαιμό μου το κουρελιασμένο κασκόλ της μητέρας μου. Χθες μου επέτρεψαν να δουλέψω στον μύλο, κι όταν γύρισα στο σπίτι, η Κλάρα κοιμόταν ήδη.

«Ήρθε για να φέρει την αλληλογραφία», λέει.

«Την αλληλογραφία. Έκανε τόσο δρόμο μόνο για να φέρει την αλληλογραφία».

Η Κλάρα γνέφει καταφατικά, έπειτα βάζει το χέρι κάτω από το μαξιλάρι της και βγάζει μια τυλιγμένη εφημερίδα κι έναν χοντρό φάκελο. Μου τα δίνει και τα δύο. Τα βάζω στην τσέπη του πανωφοριού μου χωρίς να τους ρίξω ούτε μία ματιά.

«Σ' ευχαριστώ», της λέω σιγανά. Για μια στιγμή φαντάζομαι πώς θα ένιωθα αν έκοβα τον λαιμό του Σεμπάστιαν.

Η Κλάρα με κοιτάζει γέροντας το κεφάλι στο πλάι. «Μου είπε ότι δεν πήγες στη συγκέντρωση την περασμένη εβδομάδα».

«Ήσουν άρρωστη».

«Αυτό του είπα».

Κοιτάζω προς την πόρτα. «Δεν χρειάζεται να του λες τίποτα».

«Ρόζα, ακόμη θέλει να σε παντρευτεί».

Σηκώνω το κεφάλι απότομα. «Πού το ξέρεις αυτό;»

«Τόσο άσχημα θα ήταν;» Δεν δίνει σημασία στην ερώτησή μου, τρέμει ανεξέλεγκτα. «Δεν σου αρέσει; Νόμιζα ότι σου άρεσε».

Γυρίζω κι αντικρίζω την κουζινούλα μας, τη μικρή στόφα, το ετοιμόρροπο τραπέζι και τις καρέκλες που δεν χρησιμοποιούμε ποτέ. Την ξύλινη πλακέτα που κρέμεται πάνω από τον νεροχύτη.

Η κοινωνία μας
ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΕΙΤΑΙ
Το μέλλον μας
ΑΝΑΚΑΘΟΡΙΖΕΤΑΙ

Τα μάτια μου δεν εστιάζουν.

Ήμουν δέκα χρονών τότε που γύρισα στο σπίτι και βρήκα μια μαύρη αρκούδα να καταβροχθίζει όσα τρόφιμα μας είχαν απομείνει. Η Κλάρα ήταν τριών χρονών. Είχαν περάσει τρεις ημέρες από τον θάνατο της μαμάς. Δεν θυμάμαι να σκοτώνω την αρκούδα, ούτε να θάβω τη σορό της μητέρας μου.

Θυμάμαι το αίμα.

Θυμάμαι τις εβδομάδες που μου πήρε να τρίψω γερά το σανιδένιο πάτωμα. Τα κάγκελα στην κούνια της Κλάρα. Το ταβάνι. Τα τελευταία λόγια που μου είπε η μαμά ήταν *κλείσε τα μάτια σου, Ρόζα*, μόνο που εκείνη έκλεισε τα μάτια της κι εγώ κράτησα τα δικά μου ανοιχτά. Έβγαλε το πιστόλι στο στόμα της μόλις λίγες ώρες αφότου μάθαμε ότι ο μπαμπάς τελικά δεν θα εκτελούνταν από τους επαναστάτες ως ένοχος για εγκλήματα πολέμου. Μας είχε πουλήσει όλους για να ζήσει μια μίζερη ζωή, είχε προδώσει μυστικά στον εχθρό με αντάλλαγμα να σατίσει στη φυλακή. Κάποτε νόμιζα ότι η μαμά αυτοκτόνησε επειδή δεν άντεχε την ντροπή. Τώρα είμαι σίγουρη ότι το έκανε επειδή ήξερε ότι θα την ανάγκαζαν να πληρώσει αυτή για την προδοσία του μπαμπά.

Ίσως να πίστευε ότι έτσι δεν θα πείραζαν τα παιδιά της.

Ξεκρεμάω το τομάρι της αρκούδας από τον γάντζο στον τοίχο και σκεπάζω την Κλάρα που τρέμει. Το σychαίνεται το τομάρι. Λέει ότι ο πόνος της αρκούδας είναι ακόμη αισθητός μέσα στην αγροικία, ότι της προκαλεί αναγούλα ακόμα και μετά από τόσα χρόνια. Οπότε, όταν με αφήνει να ρίξω πάνω της το τομάρι χωρίς να φέρει αντιρρήσεις, καταλαβαίνω ότι η κατάσταση είναι πολύ άσχημη.

«Αν παντρευόσουν τον Σεμπάστιαν, τα πράγματα θα ήταν καλύτερα», λέει η Κλάρα προσπαθώντας να καταλαγιάσει το τρέμουλό της. Βήχει, ο ήχος μού ανοίγει τρύπα στο μυαλό. «Θα έπαιρναν πίσω τις κυρώσεις. Δεν θα χρειαζόταν να παριστάνεις κάθε πρωί ότι έχουμε τρόφιμα στα ντουλάπια μας».

Την κοιτάζω στα μάτια.

Θυμάμαι τότε που γεννήθηκε η Κλάρα, τότε που την κοιτάξα κι αναρωτήθηκα μήπως η μαμά είχε γεννήσει μια κούκλα. Αργότερα συνειδητοποίησα ότι κι εγώ πρέπει να φαινόμουν πολύ παράξενη όταν γεννήθηκα. Ένα πορσελάνινο φάντασμα. Συχνά την παρατηρώ όταν κοιμάται, ή όταν η αρρώστια την καταβάλλει τόσο πολύ που πέφτει σε κώμα. Στα δεκατρία της πια, είναι τρυφερή και αισιόδοξη. Καμία σχέση με το πώς ήμουν εγώ στην ηλικία της. Πάντως, παρά τα επτά χρόνια διαφορά που έχουμε, εμφανισιακά μοιάζουμε πολύ. Είμαστε τρομερά χλωμές. Τα μαλλιά μας είναι τόσο ξανθά που φαίνονται άσπρα. Τα μάτια μας έχουν το μπλε του πάγου. Όταν κοιτάζω την Κλάρα είναι σαν να αντικρίζω το παρελθόν και να βλέπω αυτό που κάποτε υπήρξα, αυτό που θα μπορούσα να είμαι σήμερα.

Κάποτε ήμουν κι εγώ αδύναμη.

«Πιστεύω ότι σ' αγαπάει στ' αλήθεια», λέει και τα μάτια της φωτίζονται από συγκίνηση. «Έπρεπε να άκουγες πώς μιλάγε για σένα – Ρόζα, περίμενε...»

Δεν λέω αντίο στην αδερφή μου.

Παίρνω το αυτόματο όπλο από τη θέση του πλάι στην πόρτα και το περνάω χιαστί στο στήθος μου. Έπειτα φοράω μια φθαρμένη μπαλακλάβα. Βγαίνω έξω στο κρύο, χοντρές νιφάδες προσγειώνονται στις βλεφαρίδες μου τη στιγμή που η εξώπορτα κλείνει με πάταγο πίσω μου – για κλάσματα του δευτερολέπτου ο θόρυβος πνίγει τη φωνή εκείνου. Γι' αυτό τρομάζω όταν τον αντικρίζω.

«Ρόζαμπελ», λέει καθώς εμφανίζεται μπροστά μου χαμογελαστός. «Ακόμη νεκρή είσαι μέσα σου;»

ΡΟΖΑΜΠΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΠΡΟΣΠΕΡΝΑΩ ΤΟΝ ΥΠΟΛΟΧΑΓΟ Σολεδάδ χαϊδεύοντας αφηρημένα το παγωμένο όπλο που έχω κρεμασμένο στο στήθος. Ο Σολεδάδ δεν είναι πια υπολοχαγός όπως κάποτε. Ο τίτλος είναι κατάλοιπο μιας άλλης εποχής. Σε αυτόν τον καινούριο κόσμο είναι επικεφαλής της ασφάλειας του νησιού μας, κάτι που σημαίνει ότι απλώς χώνει τη μύτη του παντού. Και είναι και τύραννος.

Γνέφω με το κεφάλι για να χαιρετήσω γνώριμα πρόσωπα που περνάνε από δίπλα μου, τα μάτια τους κοιτάζουν ανήσυχα μια εμένα και μια τον Σολεδάδ, που με ακολουθεί από κοντά. Το χιόνι αρχίζει να στρώνεται στο έδαφος. Στήλες καπνού υψώνονται από καμινάδες και μουτζουρώνουν τον ουρανό σαν τυχαίες πινελιές στον καμβά ενός ζωγράφου. Προσαρμόζω την μπαλακλάβα στο πρόσωπό μου. Το μάλλινο ύφασμα είναι παλιό και με φαγουρίζει. Έχω εκνευριστεί.

«Νόμιζα ότι το ραντεβού μας ήταν για αύριο», λέω ξερά.

«Είπα να σου κάνω έκπληξη», μου αποκρίνεται. «Οι αυθόρμητες ανακρίσεις συχνά αποφέρουν ενδιαφέροντα αποτελέσματα».

Σταματάω, γυρίζω και τον κοιτάζω.

Θυμάμαι τότε που ο Σολεδάδ ήταν νέος, γυμνασμένος και όλο

ψευτοπαλικαριά – όταν υπηρετούσε υπό τις διαταγές του πατέρα μου, ανώτατου διοικητή και επικεφαλής του Τομέα 52. Τώρα, το επάνω μέρος του σώματός του διατηρεί τον όγκο του, αλλά είναι πλαδαρό και καμπουριασμένο. Η επιδερμίδα του κιτρινάριχη, τα μαλλιά του αραιωμένα. Έχει τον παρωχημένο αέρα μιας άλλης εποχής – το μοναδικό στοιχείο ότι αυτή η εποχή όντως υπήρξε είναι αποτυπωμένο στο πρόσωπό του. Ένα απαλό γαλάζιο φως αναβοσβήνει στους κροτάφους του, τα μαύρα μάτια του φωτίζονται μια στο τόσο, έπειτα σκοτεινιάζουν.

Το δεξί μου χέρι τρέμει, λες και έχει δική του βούληση.

Κρύβοντας την ταραχή μου, αλλάζω κατεύθυνση, παρότι το κλειδί που είναι χωμένο στην κρυφή τσέπη του παλιού πανωφοριού του μπαμπά με βαραίνει. Αυτό το κλειδί ανοίγει τη μοναδική κλειδαριά που μου ανήκει, η οποία βρίσκεται σε μια καμουφλαρισμένη καλύβα στην ερημιά πέρα από την αγροικία – εκεί είχα σκοπό να πάω πρώτα, αλλά τώρα πρέπει να το αποφύγω. Κανείς δεν ξέρει τίποτα για την κλειδαριά, γιατί οι κλειδαριές είναι παράνομες. Τα σπίτια εδώ, στη γούβα, απαγορεύεται να τα κλειδώνουμε, πρέπει να είναι ανοιχτά. Όπως και τα μυαλά μας, που πρέπει να επιτρέπουν ανεμπόδιστα την επιθεώρηση ανά πάσα στιγμή. Αυτό έκαναν οι γονείς μας, αυτό έκανε η Νέα Διακυβέρνηση.

Παρακολούθηση σημαίνει ασφάλεια, έλεγε ο μπαμπάς. Μόνο οι εγκληματίες χρειάζονται ιδιωτικότητα.

Κοιτάζω τον Σολεδάδ που φοράει ακόμη την παλιά στρατιωτική στολή παραλλαγής, η τσέπη στο στήθος είναι στολισμένη με το τρίχρωμο έμβλημα μιας εποχής βαθιά θαμμένης στη μνήμη. Έχασε το ένα χέρι του στις μάχες μετά την επανάσταση και φοράει όλο καμάρι το τεχνητό μέλος του, με το μανίκι σηκωμένο για να φαίνεται η ασημένια λάμψη του προσθετικού, που είναι φτιαγμένη σαν μυώδης πήξης.

«Λουπόν», λέει. «Μπορούμε να το κάνουμε εδώ ή να πάμε στα κεντρικά. Εσύ αποφασίζεις».

Ρίχνω μια κλεφτή ματιά τριγύρω στη γούβα, που αποτελείται από κάμποσες αγροικίες, με τα τετράγωνα παράθυρά τους να γυαλίζουν στο φως του γκριζου πρωινού. Οι άνθρωποι περνάνε βιαστικά, με τα κεφάλια σκυμμένα, αποφεύγοντας να κοιτάξουν τον Σολεδάδ, ο οποίος κάθε φορά που έρχεται στην περιοχή προκαλεί κακό. Όλοι όσοι μένουν στη γούβα έχουν υποστεί κυρώσεις –έχουν αποκοπεί από την κοινότητα εξαιτίας διαφόρων παραπτώματων–, αλλά κανείς δεν βρίσκεται εδώ περισσότερο από όσο η Κλάρα κι εγώ, που δεν έχουμε μείνει σε κανένα άλλο μέρος στο νησί. Στις χαστικές εβδομάδες που ακολούθησαν τη σφαγή των ανώτατων διοικητών μας, ο μπαμπάς μάς έστειλε εδώ μαζί με τη μαμά, με την υπόσχεση ότι θα ερχόταν κι αυτός μόλις μπορούσε. Τελικά αποδείχτηκε ότι ο μπαμπάς είχε μείνει πίσω επίτηδες, για να παραδοθεί οικειοθελώς στους επαναστάτες. Το τίμημα ήταν να υποστούμε κυρώσεις με το που φτάσαμε.

«Είναι ανάγκη να το κάνουμε τώρα;» ρωτάω, ενώ σκέφτομαι την Κλάρα που τρέμει και πεθαίνει από την πείνα. «Προτιμώ να κάνουμε το ραντεβού μας αύριο».

«Γιατί; Έχεις κανονίσει τίποτα για σήμερα;» Μιλάει σαν να λέει κάποιο αστείο. «Δεν επιτρέπεται να κάνεις βάρδια στον μύλο σήμερα».

Με διαπερνάει μια σουβλιά από την πείνα, σχεδόν μου κόβεται η ανάσα. «Απλώς έχω να κάνω κάποια πράγματα».

Ο Σολεδάδ με πιάνει απότομα από το πιγούνι και προσπαθώ να μη μορφάσω, να μείνω ήρεμη, καθώς με αναγκάζει να τον κοιτάξω. Με κοιτάζει στα μάτια για μια ατελείωτη στιγμή, με αφήνει, κι εγώ πνίγω την αποστροφή που νιώθω, πασχίζω να ηρεμήσω την καρδιά μου που χτυπάει δυνατά.

Θυμίζω στον εαυτό μου ότι είμαι νεκρή μέσα μου.

«Είναι πολύ παράξενο να μην ξέρω τι σκέφτεσαι», λέει σμίγοντας τα φρύδια του. «Τόσα χρόνια έχουν περάσει κι ακόμη να το συνηθίσω. Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι πάντα λες την αλήθεια».

Το δεξί μου χέρι τρέμει πάλι. Είμαι ο μόνος άνθρωπος εδώ που δεν είναι συνδεδεμένος με το Πλέγμα. Ακόμα και την Κλάρα συνδέσαν πριν από τη σύλληψη του μπαμπά. Λίγο πριν το τέλος, όλοι οι πολίτες, κατόπιν εντολής της Νέας Διακυβέρνησης, συνδέθηκαν με το νευρολογικό δίκτυο, ένα πρόγραμμα που πολύ γρήγορα κατάργησε το νέο καθεστώς. Στον Σολεδάδ και στους υπόλοιπους αρέσει να μας θυμίζουν ότι ο λόγος που χάσαμε τον πόλεμο ήταν το ότι οι επαναστάτες δεν ήταν τσιπαρισμένοι.

Δεν έχω αποδεκτή δικαιολογία.

«Τι κρίμα που δεν μπορούμε να σε συνδέσουμε», λέει τελικά ο Σολεδάδ. «Ίσως τα πράγματα να ήταν ευκολότερα για σένα».

Οι αναμνήσεις ζωντανεύουν μέσα στο μυαλό μου. Κρύο μέταλλο. Πνιγμένες κραυγές. Εφιάλτες που τους προκαλούσαν τα φάρμακα. Η μαμά είχε πεθάνει, οπότε δεν υπήρχε κανείς να τους ικετέψει να σταματήσουν. Δεν υπήρχε κανείς να νοιαστεί για το αν τα πειράματά τους θα οδηγούσαν στον θάνατό μου.

«Συμφωνώ απολύτως», είναι το ψέμα που λέω.

Ο Σολεδάδ μετατοπίζει το βάρος του στο άλλο του πόδι. Γαλάζιες φλέβες φωτός πάλλονται στο μεταλλικό χέρι του, ασημένια δάχτυλα αστράφτουν καθώς ανοιγοκλείνουν. «Λουπόν», λέει. «Γιατί δεν ήρθες στη συγκέντρωση την περασμένη εβδομάδα;»

Κι έτσι απλά αρχίζει η ανεπίσημη ανάκριση. Εδώ, μέσα στην παγωνιά. Με τους γείτονές μου να παρακολουθούν.

Συνειδητοποιώ ότι η Κλάρα είναι πολύ πιθανό να μας παρακολουθεί από το παράθυρο.

Ξαφνικά ακούγονται κραυγές και με πιάνει ταχυπαλμία, ηρεμώ

μόνο όταν βλέπω τα δίδυμα αγόρια της Ζέιντι, τον Τζόνα και τον Μάικα, να παίζουν στο χιόνι. Ρίχνουν στα αστεία γροθιές ο ένας στο στομάχι του άλλου και γελάνε. Από μια αγροικία εκεί κοντά φτάνει στα ρουθούνια μου η μυρωδιά από κρέας, τα πόδια μου λυγίζουν.

Στρέφω το βλέμμα μου στον Σολεδάδ. «Ήταν άρρωστη η Κλάρα».

«Είχε πέσει σε κώμα;»

«Όχι». Κοιτάζω από την άλλη. «Έκανε εμετό όλη νύχτα».

«Αυτά που έφαγε έβγαζε;»

«Όχι, αίμα», διευκρινίζω.

«Μάλιστα». Ο Σολεδάδ γελάει. Με κοιτάζει από την κορυφή μέχρι τα νύχια, με ζυγίζει κάτω από το πανωφόρι του μπαμπά, που μου έρχεται υπερβολικά μεγάλο. «Αυτό φαίνεται πιο λογικό, αφού και οι δυο σας κοντεύετε να πεθάνετε από την πείνα».

«Δεν κοντεύουμε να πεθάνουμε από την πείνα». Κι άλλο ψέμα.

Κι άλλος γύρος από ήχους βραχυκυκλώνει το νευρικό μου σύστημα. Κοράκια προσγειώνονται βαριά σε μια κοντινή στέγη, σαματάς από απόκοσμα κρωξίματα, φτερούγες που ανεμίζουν. Τα παρακολουθώ, συνεπαρμένη από τα φωσφορίζοντα σπιλννά μαύρα φτερά. Και τότε αντηχούν δύο εκκωφαντικοί πυροβολισμοί.

Παγώνω – έπειτα πέζομαι να ξεπαγώσω, να ξεσφίξω τα δάχτυλά μου, να ηρεμήσω τους χτύπους της καρδιάς μου.

«Καταραμένα πουλιά», μουρμουρίζει ο Σολεδάδ.

Πηγαίνει στα δύο πεσμένα κουφάρια, ποδοπατάει τα κούφια κόκαλα – το χιόνι γεμίζει αίμα και πούπουλα. Ανοιγοκλείνω τα μάτια, ξεφυσάω αργά μέσα στο κρύο. Θυμίζω στον εαυτό μου ότι είμαι νεκρή μέσα μου εδώ και χρόνια.

Οι πιο πολλοί άνθρωποι εδώ σιχαίνονται τα πουλιά εξαιτίας αυτού που αντιπροσωπεύουν. Η ύπαρξή τους σημαίνει ότι η Νέα Διακυβέρνηση ανατράπηκε, ότι το πρόγραμμά της απέτυχε. Η

Αναγεννημένη Δημοκρατία και οι προδότες ηγέτες της –τα παιδιά των έκπτωτων ανώτατων διοικητών μας– αποτελούν πηγή μίσους από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου.

Συνειδητοποιώ ότι η Κλάρα θα απορεί με τους πυροβολισμούς.

«Σου έχω κανονική δουλειά, αν ενδιαφέρεσαι», λέει ο Σολεδάδ καθώς σκουπίζει τα παπούτσια του σε ένα σημείο στο χώμα που δεν έχει σκεπαστεί με χιόνι.

Σηκώνω το κεφάλι. Συνειδητοποιώ ξαφνικά τι συμβαίνει. «Δεν ήρθες για ανάκριση».

Ο Σολεδάδ μου χαμογελάει, αλλά το βλέμμα του είναι αινιγματικό. «Δεν σου ξεφεύγει τίποτα. Ποτέ δεν μου άρεσε αυτό σ' εσένα».

«Πόσοι είναι αυτή τη φορά;» ρωτάω ενώ η καρδιά μου αρχίζει να χτυπάει σαν τρελή.

«Τέσσερις συνολικά. Τα προβλεπόμενα για τους τρεις έχουν ήδη γίνει. Χθες το βράδυ ήρθε ένας καινούριος που είναι...» Τα μάτια του Σολεδάδ φωτίζονται, παίρνουν μια γαλάζια απόχρωση που δείχνει απανθρωπιά. Ξαφνικά γυρίζει από την άλλη, πηγαίνει βιαστικά στα δίδυμα, που ακόμη παλεύουν στο χιόνι, αρπάζει το ένα –τον Μάικα– από τον σβέρκο και το πετάει θυμωμένα στο έδαφος. «Δεν θα φας τίποτα όλη την εβδομάδα. Κομμένες οι μερίδες».

Ο Τζόνα τρέχει κοντά τους. «Μα... Απλώς παίζαμε...»

«Θα σου έβγαζε το μάτι», φωνάζει ο Σολεδάδ, έπειτα τινάζει το κεφάλι του με γνώριμο τρόπο.

Ο Μάικα ουρλιάζει.

Ο Τζόνα παγώνει, τα μάτια του είναι καρφωμένα στον αδερφό του, που τώρα, ανήμπορος να μιλήσει, βρίσκεται πεσμένος στο έδαφος και κάνει βίαιους σπασμούς. Ακούγεται μια πόρτα που κλείνει με πάταγο, έπειτα μια κραυγή, και η μητέρα του, η Ζέιντι, έρχεται τρέχοντας. Ο Σολεδάδ κουνάει το κεφάλι απηδιασμένος κι

ελευθερώνει τον Μάικα από την παράλυση. Το αγόρι συνέρχεται με κόπο στην αγκαλιά της μητέρας του.

«Συγγνώμη, κύριε», λέει ο Μάικα βαριανασαίνοντας. «Δεν ήθελα να...»

Ο Σολεδάδ απευθύνεται στη Ζέιντι. «Αν δεν συνετίσεις αυτά τα δύο ηλίθια παιδιά ώστε να πάψουν να φέρονται σαν ζώα, θα περάσεις κι άλλη χρονιά στη γούβα. Συνεννοηθήκαμε;»

Στα παράθυρα τριγύρω εμφανίζονται κεφάλια που μετά χάνονται βιαστικά.

Η Ζέιντι γνέφει καταφατικά, ψελλίζει κάτι ακατάληπτο, έπειτα αρπάζει τα παιδιά και φεύγει τρέχοντας.

Στην ησυχία που ακολουθεί, ο Σολεδάδ γυρίζει κοντά μου, με κοιτάζει εξεταστικά για να δει κάποια τυχόν αντίδρασή μου, αλλά εγώ προσέχω, όπως πάντα, να μη δείξω καθόλου συναίσθημα. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος που έχω για να επιβιώνω εδώ, όπου βρίσκομαι υπό παρακολούθηση όχι μόνο από το σύστημα, αλλά και μέσα από τα μάτια κάθε ανθρώπου που συναντώ – ακόμα και της ίδιας μου της αδερφής.

Παρακολούθηση σημαίνει ασφάλεια, Ρόζα.

Μόνο οι εγκληματίες χρειάζονται ιδιωτικότητα.

Μόνο οι εγκληματίες χρειάζονται ιδιωτικότητα.

Για πάρα πολλά χρόνια πίστευα όλα όσα έλεγε ο πατέρας μου.

Εκείνα τα χρόνια ο Σολεδάδ ήταν οικογενειακός μας φίλος. Εκείνα τα χρόνια ζούσαμε σε ένα ζεστό και άνετο σπίτι, είχαμε άφθονο φαγητό, η γιαγιά μου μου φόραγε μεταξωτά και μετά μου έπλεκε τα μαλλιά κοτσίδα. Κατέβαινα κρυφά στο ισόγειο όταν η μαμά μου είχε πάρτι, μόνο και μόνο για να ακούσω το γέλιο της.

«Πόσοι θα χρειαστούν ακόμη για να άρεις τις κυρώσεις;» ρωτάω βγάζοντας την μπαλακλάβα από το κεφάλι μου. Νιώθω τον στατικό ηλεκτρισμό στα μαλλιά μου, το σφίξιμο στο στήθος μου.

Κρύος αέρας μαστιγώνει το πρόσωπό μου, αλλά είναι ευπρόσδεκτος γιατί η επιδερμίδα μου καίει.

Ο Σολεδάδ κουνάει το κεφάλι. «Δεν μπορώ να σου δώσω απάντηση. Ο πατέρας σου είναι ζωντανός ακόμη, εξακολουθεί να δίνει μυστικά στον εχθρό. Εφόσον δεν μπορούμε να μάθουμε τι έχεις στο μυαλό σου, θα παραμένεις πάντα ένα ερωτηματικό». Σηκώνει τους ώμους, κοιτάζει αλλού. «Ρόζαμπελ, όλοι κάνουμε θυσίες για την ασφάλεια της χώρας μας. Για την ασφάλεια του μέλλοντός μας. Αυτή είναι η δική σου θυσία – και μπορεί να μην τελειώσει ποτέ».

Στρέφει το βλέμμα του πάνω μου.

«Κοίτα», λέει. «Μπορείς να τους σκοτώσεις ή όλους μαζί ή έναν έναν. Θα σε αφήσω να το αποφασίσεις εσύ. Όταν τελειώσεις, θα φροντίσουμε να πάρει φάρμακα η Κλάρα».

«Και τρόφιμα», λέω στα γρήγορα, έπειτα κάνω παύση, προσπαθώ να φανώ απαθής. «Και καυσόξυλα».

«Τότε, όλους μαζί», λέει μισοκλείνοντας τα μάτια του.

«Όλους μαζί», αποκρίνομαι. «Και τώρα αμέσως».

Ο Σολεδάδ σηκώνει τα φρύδια. «Είσαι σίγουρη; Μία από δαύτους δεν έχει σταματήσει να ουρλιάζει. Ο οργανισμός της αντέδρασε άσχημα στο ηρεμιστικό».

Νιώθω μια παράλογη ζέση. Δες και φοράω υπερβολικά πολλά ρούχα. Για να ξεχαστώ, χώνω την μπαλακλάβα στην τσέπη του πανωφοριού του μπαμπά, και ο χοντρός φάκελος μου χαρίζει μια χαρακιά. Ο πόνος με βοηθάει να συγκεντρωθώ.

Δεν είναι απαραίτητο να τους σκοτώσω έτσι.

Ανάμεσά μας βρίσκονται μερικοί από τους καλύτερους γιατρούς και επιστήμονες του κόσμου. Διαθέτουμε πολύ πιο προηγμένους και ανθρωπιστικούς τρόπους να σκοτώνουμε τους κατασκόπους που σπάνια καταφέρνουν να εισχωρούν στο Νησί της Κιβωτού.

Φυσικά ο φόνος δεν έχει τίποτα το ανθρωπιστικό.

«Σε νοιάζει πώς ακριβώς θα τους σκοτώσω;» ρωτάω, και η φωνή μου ευτυχώς είναι ήρεμη.

Ο βόμβος του ελικοπτέρου με αναγκάζει να στρέψω την προσοχή μου στον ουρανό. Η Κλάρα θα το δει. Θα καταλάβει τι σημαίνει.

«Δεν με νοιάζει πώς θα το κάνεις». Τώρα ο Σολεδάδ χαμογελάει. Στ' αλήθεια. «Πάντα είσαι πολύ ευρηματική».

ΤΖΕΪΜΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

«ΕΝΤΑΞΕΙ. ΩΡΑΙΑ. ΜΙΑ ΧΑΡΑ. Είσαι μια χαρά», λέω πηγαίνοντας πέρα δώθε μέσα στο μικρό κελί μου. Διστάζω, έπειτα κοιτάζω τριγύρω για εκατοστή φορά.

Δηλαδή υποθέτω ότι πρόκειται για κελί.

Είναι καθαρό, πράγμα παράξενο. Επίσης είναι καλοφωτισμένο, πέφτει φως από μια πηγή που δεν μπορώ να εντοπίσω. Οι τοίχοι και το πάτωμα είναι από γυαλιστερό ατσάλι –τόσο γυαλιστερό που βλέπω παντού το είδωλό μου– και οι παραμορφωμένες αντανακλάσεις με φρικάρουν. Δεν έχω ιδέα πόσο καιρό βρίσκομαι εδώ. Μια στο τόσο, ένας παράξενος ατμός απλώνεται μέσα στον χώρο και κάθε φορά μου φαίνεται ότι μετά χάνω κάμποσες ώρες.

Το εξαιρετικό σχέδιό μου δεν πάει όπως το είχα υπολογίσει.

«Κοίτα», λέω δείχνοντας το αλλοιωμένο είδωλο του προσώπου μου. «Δεν υπάρχει λόγος να πανικοβάλλεσαι. Φοράς ακόμη το παντελόνι σου, δεν σου λείπει κανένα κομμάτι από το κορμί σου, κι αν ήταν να πεθάνεις εδώ μέσα, δεν θα νοιαζόταν κανείς αν ήθελες να πας τουαλέτα, εντάξει; Θα σε άφηναν να πεθάνεις μέσα στα ίδια σου τα σκατά...»

Με το που ξεστομίζω τη φράση, ακούγεται ένας μηχανικός

βόμβος και εμφανίζεται ένα άνοιγμα στο πάτωμα. Επειδή βρίσκομαι εδώ κάποιο καιρό, έχω μάθει ότι κάθε φορά που λέω τη λέξη *τουαλέτα*, ανοίγει μια θυρίδα και αποκαλύπτεται ένας λάκκος χωρίς πάτο, το άνοιγμα του οποίου είναι εξοπλισμένο με μεταλλικά δόντια που υπόσχονται να σου κόψουν ολόκληρο κομμάτι. Τρέμω και ταυτόχρονα ανακουφίζομαι τρομερά κάθε φορά που θέλω να κατουρήσω. Το σχαίνομαι αυτό το μέρος.

Δοκίμασα να πω φωναχτά κι άλλα πράγματα, όπως *Βγάλτε με από εδώ μέσα, Καθάρματα και Παγωτό*, και το μόνο που κέρδισα ήταν να μου ρίξουν κι άλλον ατμό στα μούτρα.

Αναρωτιέμαι αν κάποιος πίσω στην πατρίδα έχει καταλάβει ότι έχω εξαφανιστεί.

«Μα και βέβαια το έχουν καταλάβει, ηλίθιε», μουρμουρίζω.

Ο Άνταμ θα έχει θυμώσει. Ο Γουόρνερ θα έχει θυμώσει πολύ. Η Τζούλιετ μπορεί να κλαίει. Αν βγω ζωντανός από αυτή την ιστορία, μάλλον θα με σκοτώσει ο Κέντζι.

Πριν από μία εβδομάδα, μου φαινόταν καλή ιδέα να προσπαθήσω να μπω κρυφά στο Νησί της Κιβωτού. Αυτός ο βρομότοπος είναι το τελευταίο καταφύγιο της Νέας Διακυβέρνησης –ο τελευταίος ρόγχος ενός φασιστικού καθεστώτος με ψυχοπαθητικά χαρακτηριστικά, που ουσιαστικά θέλει να σκλαβώσει τον κόσμο– και κανείς δεν έχει καταφέρει να παραβιάσει τα μέτρα ασφαλείας. Όταν βρισκόμουν στην ασφάλεια του σπιτιού μου και των δικών μου, εκεί όπου ακόμη με αντιμετωπίζουν σαν παιδάκι που δεν ξέρει τι του γίνεται, μου φαινόταν ιδιοφυής ιδέα να προσπαθήσω κάτι τέτοιο. Αν κατάφερνα το μόνο πράγμα που ούτε ο ξακουστός Άαρν Γουόρνερ Άντερσον δεν μπόρεσε να κάνει, ίσως επιτέλους να μου έδειχναν σεβασμό. Ίσως επιτέλους να με αντιμετωπίζαν σαν άντρα και όχι σαν δεκάχρονο παιδί που κάποτε έκλαιγε κάθε βράδυ για τον μεγάλο του αδερφό.

«Ωραία τα κατάφερες, ηλίθιε». Κοπανάω το κεφάλι μου στον τοίχο.

Αν ποτέ κατορθώσω να γυρίσω πίσω, δεν πρόκειται να με ξαναφήσουν να κάνω τίποτα. Ο ετεροθαλής αδερφός μου κυβερνάει τον κόσμο μαζί με τη γυναίκα του, οπότε μάλλον θα μου αναθέσουν δουλειά γραφείου. Θα είναι σαν να μου φοράνε πάνες πάλι. Θα ανακαλέσουν όλες τις διαπιστεύσεις ασφαλείας που μου έχουν δοθεί.

Γελάω νευρικά, έπειτα περνάω και τα δυο χέρια μέσα από τα μαλλιά μου. Δεν ξέρω πώς κατάφερε η Τζούλιετ να αντέξει σχεδόν έναν ολόκληρο χρόνο στην απομόνωση. Πριν οργανώσει ολομόναχη την ανατροπή της Νέας Διακυβέρνησης, υπέφερε αφάνταστα. Τώρα, αυτή τη στιγμή που κοιτάζω τριγύρω σε τούτη τη γυαλιστερή κόλαση, συνειδητοποιώ ότι ποτέ δεν την εκτίμησα όσο της άξιζε. Νόμιζα ότι δεν γινόταν να την αγαπήσω πιο πολύ από όσο την αγαπούσα ήδη –διάολε, εκείνη και ο Γουόρνερ με μεγάλωσαν–, αλλά όταν φαντάζομαι τι βασανιστήρια της έκανε η Νέα Διακυβέρνηση...

Μπα. Δεν πρέπει να τα σκέφτομαι αυτά. Όχι τώρα. Όχι εδώ μέσα.

«Ντους!» φωνάζω στον τοίχο.

Δεν συμβαίνει τίποτα.

«Σκατένιο παλιόπραμα!» φωνάζω στον τοίχο.

Η τρύπα της τουαλέτας ανοίγει πάλι.

«Ακούστε», λέω θυμωμένα, «αν δεν σκοπεύετε να με σκοτώσετε, τότε θα μπορούσατε έστω να μου δώσετε κάτι να φάω...»

Τα λόγια δεν προλαβαίνουν να βγουν από το στόμα μου και με ξαφνιάζει κάτι που θυμάμαι. Πασπατεύω τις τσέπες μου και το βρίσκω – ένα πλαστικό σακουλάκι με μισολιωμένα ζελεδάκια.

Δεν μπορώ να συγκρατήσω ένα χαμόγελο.

Αυτά τα καθάρματα μου πήραν όσα όπλα είχα πάνω μου, αλλά μου άφησαν τα ζελεδάκια. Τα άρπαξα από το τσαντάκι της πεντάχρονης Τζίτζι την ώρα που έφευγα. Τώρα μου φαίνεται ότι αυτό έγινε πριν από μια ολόκληρη ζωή. Ανοίγω το σακουλάκι, κοιτάζω τα μισολιωμένα ζελεδάκια για μισό δευτερόλεπτο, το άρωμα από τις τεχνητές γεύσεις φρούτων ενεργοποιεί τόσο έντονα τις αισθήσεις που η καρδιά μου λιγώνει.

«Έι», λέω κοιτάζοντας με μάτια μισόκλειστα το ρευστό είδωλό μου. «Σύνελθε».

Αδειάζω το σακουλάκι στο στόμα μου, έπειτα το χώνω στην τσέπη μου. Ακόμη μασάω όταν λέω: «Θα γυρίσεις πίσω. Θα τους ξαναδείς όλους. Θα...»

Το δωμάτιο δονείται από έναν απαλό μηχανικό ήχο, τα λόγια πεθαίνουν στο στόμα μου. Το κορμί μου σφίγγεται, κάνω πίσω και προστατεύω τα μάτια μου με την παλάμη μου καθώς ο ένας από τους τοίχους χάνεται κι έπειτα επανεμφανίζεται με μια λάμψη τόσο δυνατή που δεν με αφήνει να δω πώς γίνεται αυτή η μεταβολή.

Ξαφνικά, βλέπω μπροστά μου έναν επισκέπτη.

Ήξερα ότι η Νέα Διακυβέρνηση είχε πολύ προηγμένα τεχνολογικά μέσα –μελετάμε το έργο της εδώ και μια δεκαετία–, αλλά αυτή η κοπέλα εμφανίζεται μπροστά μου από το πουθενά. Βρισκόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο, παγιδευμένοι μέσα σε ατσάλι, κι εκείνη στέκεται τόσο αφύσικα ακίνητη που για μια στιγμή μου φαίνεται ότι έχω παραισθήσεις. Είναι σαν ξωτικό από κάποιο παραμύθι, τόσο λεπτή που δείχνει σαν αχτίδα φωτός. Ανοιχτόξανθα, σχεδόν λευκά μαλλιά, μάτια στο χρώμα του πάγου. Επιδερμίδα διάφανη.

Η ομορφιά της υπερβαίνει τη λογική.

Η καρδιά μου χτυπάει δυνατά καθώς ανοιγοκλείνω τα μάτια κι ορθώνω το ανάστημά μου, η ψεύτικη γεύση από τα ζελεδάκια ζωντανεύει στη γλώσσα μου τη χειρότερη δυνατή στιγμή. Το στόμα

μου είναι γεμάτο μισομασημένα ζελεδάκια. Προσπαθώ να μασήσω στα κρυφά. Έλεος.

Το ζωτικό κάνει ένα βήμα προς το μέρος μου κι εγώ μορφάζω.

«Όνομα και ημερομηνία γέννησης», λέει σιγανά, τα μάτια της στο χρώμα του πάγου με ζυγίζουν.

Κάτι στο πώς γέρνει το κεφάλι της –ναι, αυτό, μαζί με την απαλή, δίχως αυξομειώσεις στην ένταση φωνή της– και ξαφνικά καταλαβαίνω. Αυτό το όμορφο κι αλλόκοτο πλάσμα δεν είναι αληθινό. Είναι προϊόν τεχνητής νοημοσύνης.

Ξεφυσάω, ο εκνευρισμός έχει παράλογο αποτέλεσμα. Χαλαρώνει το κορμί μου.

Το γεγονός ότι αυτή είναι ρομπότ διευκολύνει τα πράγματα. Πρώτα απ' όλα, δεν πρόκειται να πιάσω κουβέντα με ένα ρομπότ. Μπορεί να είμαι ηλίθιος, αλλά δεν είμαι ανενημέρωτος. Ξέρω πόσο αρέσει στη Νέα Διακυβέρνηση η παρακολούθηση. Ξέρω ότι παρακολουθούν αυτό το κελί. Λατρεύουν να παίζουν παιχνίδια με το μυαλό σου. Λατρεύουν να σε βασανίζουν. Αν ήθελαν να πεθάνω, θα με είχαν στείλει σε κανονική φυλακή για να με τρελάνουν και μετά να με σκοτώσουν. Αλλά αυτό εδώ το πράγμα μάλλον καταγράφει και αναλύει τις τιμές των ζωτικών σημείων μου ενώ παράλληλα πραγματοποιεί έλεγχο του ιστορικού μου. Βάζω στοίχημα ότι αυτή τη στιγμή ψάχνει σε κάποια βάση δεδομένων και διαπιστώνει ότι ο Άαρον Γουόρνερ Άντερσον είναι ετεροθαλής αδερφός μου. Ότι η Τζούλιετ Φέρας είναι η γυναίκα του. Ότι είμαι ο μικρός γιος του Πάρις Άντερσον, του νεκρού πρώην ανώτατου διοικητή της Βόρειας Αμερικής. Τσάκωσαν μεγάλο λαβράκι.

Ρίχνω νοερά μια κλοτσιά στον εαυτό μου.

«Σου έδωσα μια εντολή», λέει και κάνει άλλο ένα βήμα πιο κοντά μου.

Συνεχίζω να μασάω, προσπαθώ να καταπιώ χωρίς να πνιγώ.

«Κοίτα, αν ο υπολογιστής στο κεφάλι σου δεν έχει καταλάβει ήδη από τη σάρωση του προσώπου μου ποιος είμαι, να ξέρεις ότι δεν πρόκειται να απαντήσω σε καμία ερώτηση. Οπότε, αν ήρθες εδώ για να πάρεις πληροφορίες, στάθηκες άτυχη. Καλύτερα να στείλεις τον τύπο που είναι αρμόδιος για να με βασανίσει».

Εκείνη διστάζει, έκπληξη φαίνεται στα χαρακτηριστικά του προσώπου της για μια στιγμή τόσο φευγαλέα που παραλίγο να μην το προσέξω. Εντυπωσιακό ρομπότ, ίδιο με αληθινό άνθρωπο.

Ανοιγοκλείνει τα παράξενα μάτια της και μετά λέει απαλά: «Τρως κάτι;».

«Ζελεδάκια», λέω με γεμάτο στόμα.

Ανοιγοκλείνει τα μάτια πάλι. Ο τρόπος που με κοιτάζει εξεταστικά έχει κάτι τόσο ανθρώπινο που μου προκαλεί ανατριχίλα.

«Δεν καταλαβαίνω», λέει.

«Δεν ξέρεις τι είναι τα ζελεδάκια;»

«Δεν φοβάσαι να πεθάνεις;»

«Ααα...» Σταματάω το μάσημα. «Τι;»

Και τότε έρχεται προς το μέρος μου, καλύπτει με δυο δρασκειλές την απόσταση που μας χωρίζει, και συνειδητοποιώ με άξαφνο κι απτό τρόπο ότι...

Είναι αληθινή γυναίκα. Όχι ρομπότ.

Αυτό το δεδομένο με ξαφνιάζει τόσο πολύ, με θορυβεί τόσο πολύ η ζεστασιά του μικρού χεριού της καθώς με αγγίζει στο πρόσωπο, ώστε, αρχικά, δεν προσέχω το μαχαίρι που είναι κολλημένο στον λαιμό μου. Η κοπέλα κρατάει το κεφάλι μου με εντυπωσιακή δύναμη, ο λαιμός μου είναι εκτεθειμένος στη λεπίδα της, νιώθω στην επιδερμίδα μου την ανάσα της, που με ταραίζει. Τα χέρια της είναι άκαμπτα σαν πορσελάνινης κούκλας. Μυρίζει φρεσκάδα, πεύκο και σαπούνη. Από κοντά τα μάτια της έχουν ένα ανοιχτό γκριζογάλανο χρώμα, το μαύρο πανωφόρι της είναι σκοροφαγωμένο και

της έρχεται πολύ μεγάλο. Από κάτω φοράει ένα φαρδύ πουλόβερ, ο γιακάς χάσκει αφήνοντας να φανεί η επιδερμίδα της, που είναι τόσο τέλεια ώστε ζαλιζομαι και μόνο που την κοιτάζω.

Δεν νομίζω ότι καταλαβαίνω το νόημα αυτής της δοκιμασίας.

Είμαι σημαντικός κρατούμενος. Ακόμα κι ένας ηλίθιος θα καταλάβαινε ότι δεν πρέπει να με σκοτώσει αμέσως. Κανονικά θα έπρεπε να με βασανίσουν για να μου αποσπάσουν πληροφορίες. Να με χρησιμοποιήσουν για δόλωμα ή μέσο πίεσης. Αυτοί, όμως, μου έστειλαν ένα ξωτικό που αναγκάζεται να σταθεί στις μύτες των ποδιών για να φτάσει τον λαιμό μου. Έχω την αίσθηση ότι μου επιτίθεται κάτι αδύναμο, ένα λουλούδι, ας πούμε.

Πάντως, το μαχαίρι στον λαιμό μου με ενοχλεί.

Αποφασίζω να την πετάξω στην άλλη άκρη του δωματίου για να είμαι σίγουρος, αλλά όταν γλιστράω τα χέρια μου μέσα στο πανωφόρι της, βγάζει μια κραυγή έκπληξης και τρεκλίζει, παραλίγο να σωριαστεί κάτω. Τη γραλώνω ενσπικτωδώς, την κρατάω σταθερή χωρίς να το σκεφτώ, όμως με συγκλονίζει η αίσθησή της – η μέση της είναι τόσο λεπτή που μου φαίνεται σχεδόν έτοιμη να σπάσει. Παρατηρώ το πρόσωπό της, τα μάτια μου μισοκλείουν από τη σύγχυση, κι εκείνη μου ανταποδίδει το βλέμμα με ένα συναίσθημα τόσο έντονο που, μα τον Θεό, το νιώθω βαθιά μέσα μου.

«Μυρίζεις μήλο», λέει ψιθυριστά, και είμαι έτοιμος να χαμογελάσω τη στιγμή που μου κόβει τον λαιμό.

Βλέπω τη λάμψη του μετάλλου, αλλά η λεπίδα κινείται γρήγορα και νιώθω τον πόνο μόνο αφού εκείνη κάνει ένα βήμα πίσω. Σηκώνω το χέρι, το φέρνω στην πληγή, η όρασή μου θολώνει, αίμα κυλάει στα δάχτυλά μου, συνειδητοποιώ ότι δεν μπορώ να μιλήσω.

Γαμώτο.

Μου έχει κόψει την τραχεία.

Είναι ξεκάθαρο ότι η Πορσελάνινη Κούκλα το έχει ξανακάνει

αυτό, και μάλιστα καλά. Τρεκλίζω, βγάζω ένα πνιγμένο επιφώνημα καθώς πέφτω απότομα στα γόνατα. Εκείνη ορθώνεται από πάνω μου, με παρακολουθεί με απάθεια.

Σαν να έρχεται από το διάστημα, ακούω τη φωνή της να λέει: «Είναι έτοιμος για την εξαγωγή των οργάνων» ακριβώς τη στιγμή που σωριάζομαι στο πάτωμα.

Αρπάζει από την τσέπη μου το σακουλάκι από τα ζελεδάκια και εξαφανίζεται.

ΤΖΕΪΜΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΗΧΟΙ ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΧΑΝΟΝΤΑΙ. Ένα συνονθύλευμα από φωνές, κλαγγή μετάλλου. Πόνος. Μικρά φωτεινά στίγματα αναβοσβήνουν κάτω από βλέφαρά μου. Νιώθω χέρια πάνω στο κορμί μου, κρύο ατσάλι, οι σκέψεις μου ένα κουβάρι. Αξιολογώ στα τυφλά την κατάσταση, έχω την εντύπωση ότι είμαι ξαπλωμένος σε ένα τροχήλατο φορείο που το τσουλάνε σε κάποιον διάδρομο, από όσο μπορώ να υποθέσω. Πρέπει να μείνω συγκεντρωμένος, πέζω το μυαλό μου να παραμείνει σε λειτουργία για να μη χάσω τις αισθήσεις μου, γιατί, αν τις χάσω, θα συνέλθω μόνο αφού γιατρευτεί ο λαιμός μου, κάτι που σημαίνει ότι μπορεί να συνέλθω τη στιγμή που θα αφαιρούν τα νεφρά μου από το σώμα μου.

Ή όταν θα συμβαίνει κάτι ακόμα χειρότερο.

Δεν είναι πολύ γνωστό ότι έχω θεραπευτικές δυνάμεις, αλλά δεν είναι και μυστικό. Η Νέα Διακυβέρνηση πρέπει να έχει πάρει την κάτω βόλτα εδώ πέρα, αν δουλεύει τόσο πρόχειρα. Θα περίμενε κανείς ότι ένα από τα πλέον τεχνολογικά προηγμένα φασιστικά καθεστώτα στην ιστορία θα έκανε κάποια σχετική έρευνα για τους κρατούμενούς του. Θα περίμενε κανείς ότι θα ήξεραν πως δεν γίνεται να μου κόψουν τον λαιμό έτσι απλά και να με πετάξουν σε ένα

φορείο στα έγκατα κάποιου καλά κρυμμένου μέρους σε ένα μυστικό νησί χωρίς να υπάρξουν συνέπειες. Θα περίμενε κανείς ότι θα μου έδεναν τα χέρια και τα πόδια πριν με βγάλουν από το κελί μου, ότι θα μου έδιναν κάποιο ηρεμιστικό ή έστω ότι θα μου έκλειναν τα μάτια...

Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία. Τώρα που το σκέφτομαι, αποκλείεται να είναι τόσο ηλίθιοι. Κατά πάσα πιθανότητα κάποια παγίδα είναι.

Ώρα να αντιδράσω.

Ευτυχώς, το μυαλό μου αρχίζει να καθαρίζει. Η αναπνοή μου μοιάζει να σταθεροποιείται. Να κάτι που δεν περίμενα ποτέ ότι θα σκεφτόμουν: χαίρομαι που ο λαιμός μου είναι γεμάτος αίματα, γιατί έτσι κρύβεται το γεγονός ότι η πληγή μου γιατρεύεται.

Μισανοίγω τα μάτια μου.

Η Πορσελάνινη Κούκλα διακρίνεται θολά δίπλα μου, αλλά μαζί της είναι και κάποιος άλλος. Η ακοή μου βελτιώνεται, οι σφυγμοί μου αρχίζουν να αυξάνονται.

«...είχα την ελπίδα ότι θα γύριζα σπίτι την ώρα του βραδινού φαγητού», λέει κάποιος, έπειτα γελάει. «Έπρεπε να το περιμένω. Όλους, τον έναν μετά τον άλλον, ε; Θα φάω όλη νύχτα με τα πτώματα που άφησες».

Ουάου, τέλεια.

Η Πορσελάνινη Κούκλα είναι κατά συρροή δολοφόνος. Μου γυάλισε μια κατά συρροή δολοφόνος. Όταν το μάθει ο Κέντζι θα γελάσει πολύ.

«Σου είπα ότι η γυναίκα μου φτιάχνει λαζάνια για απόψε;» Ο τύπος γελάει πάλι, αλλά τώρα φαίνεται αγχωμένος.

Δεν τον κατηγορώ. Οι κατά συρροή δολοφόνοι αγχώνουν τον κόσμο.

«Φτιάχνει καταπληκτικά λαζάνια», λέει. «Εδώ που τα λέμε, όλα τέλεια τα κάνει. Ξέρω ότι έχει ταλέντο, αλλά κάθε μέρα με

εκπλήσσει. Α, μόλις πήραμε το άλμπουμ με τις φωτογραφίες του γάμου μας...»

Ξαφνικά σκοντάφτουμε πάνω σε κάτι, το κεφάλι μου αναπηδά και μετά ξαναπέφτει στο ατσάλινο φορείο με τόση δύναμη που παραλίγο να μορφάσω. Λέω από μέσα μου όλες τις βρισιές που ξέρω.

«Ουπς, δεν τον είδα τον τοίχο!» Ο τύπος γελάει πάλι, πανικόβλητος, έπειτα ακούγεται ο ήχος των τροχών, η δόνηση μετάλλου, και αρχίζουμε πάλι να κινούμαστε. Πρέπει να προσέχω να μην ανεβοκατεβάζω το στήθος καθώς ανασαίνω, αλλά νιώθω το κορμί μου να ανακτά τις δυνάμεις του, κάτι που σημαίνει ότι ήρθε η ώρα να κάνω κάποια κίνηση.

«Ξέρεις», λέει ο αγχωμένος τύπος, «δεν είναι ανάγκη να έρθεις μαζί μου...»

«Κι όμως, Τζεφ, είναι», αποκρίνεται εκείνη απαλά. «Αυτές είναι οι εντολές του Σολεδάδ».

Κάτι σκιρτάει στο στήθος μου όταν μιλάει εκείνη, ρίχνω νοερά μια κλοτσιά στον καβάλο μου. Η φωνή της είναι απαλή σαν μεταξύ –φωνή ψυχοπαθούς ή σειρήνας– και φοβάμαι μήπως ο Τζεφ κι εγώ κατουρηθούμε αν συνεχίσει να μιλάει.

«Α», λέει εκείνος. «Δεν... Δεν το είχα καταλάβει».

Ευτυχώς, η Πορσελάνινη Κούκλα δεν του λέει τίποτα, αλλά τώρα αναρωτιέμαι ποιος στην ευχή είναι ο Σολεδάδ.

«Σου είπα ότι η γυναίκα μου φτιάχνει λαζάνια για απόψε;»

Κι άλλη σιωπή.

«Τα λατρεύω τα λαζάνια», λέει ο Τζεφ. «Εσένα σου... σου αρέσουν τα λαζάνια;»

Εκείνη τον αγνοεί για δεύτερη φορά κι αρχίζω να λυπάμαι αυτόν τον τύπο που θέλει να αφαιρέσει τα όργανα από το πτώμα μου. Ανακάθομαι, γυρίζω και τον κοιτάζω. «Τζεφ, αν σου λέει κάτι, εγώ τα λατρεύω τα λαζάνια».

Ο Τζεφ ουρλιάζει.

Η Πορσελάνινη Κούκλα κι εγώ κοιταζόμαστε κατάματα μόνο για ένα δευτερόλεπτο, αλλά μου αρκεί για να δω τον τρόπο στο πρόσωπό της. Πηδάω από το φορείο και το σπρώχνω βίαια προς το μέρος της, το βαρύ ατσάλι την κολλάει στον τοίχο με έναν δυνατό και ευχάριστο θόρυβο. Κραυγάζει καθώς ο Τζεφ τσακίζεται να φύγει τσιρίζοντας, ωστόσο ενεργοποιεί έναν συναγερμό στο διάβα του. Ξαφνικά, ο διάδρομος πλημμυρίζει από έναν εκκωφαντικό ήχο και φώτα που αναβοσβήνουν. Γυρίζω από την άλλη. Πανικόβλητοι άνθρωποι με ιατρικές μπλουζες ξεχνώνται προς το μέρος μας, αλλά μόλις βλέπουν τον λαιμό μου και τα ρούχα μου, που είναι μούσκεμα στο αίμα –και την κοπέλα να γλιστράει πάνω στον τοίχο και να σωριάζεται στο πάτωμα–, εξαφανίζονται στο λεπτό. Παρατηρώ ότι το μέρος είναι κατάλευκο και δεν έχει κανένα διακριτικό. Δεν έχω ιδέα πώς να βγω από εδώ μέσα. Για την ώρα, το σημαντικότερο είναι να βρω ένα όπλο.

Η Πορσελάνινη Κούκλα ανασυντάσσεται για τον δεύτερο γύρο.

Σπρώχνει το φορείο μακριά της με μια απότομη κίνηση, πασχίζει να πάρει ανάσα καθώς σηκώνεται. Τη βλέπω να κολλάει το χέρι στα πλευρά της καθώς αγωνίζεται να ανασάνει και δεν μπορώ να συγκρατήσω ένα πλατύ χαμόγελο.

«Εγώ φταίω. Μήπως σου έσπασα τα πλευρά;»

«Άντε ψόφα», λέει κοφτά.

«Εσύ πρώτα».

«Γελιέσαι», λέει. «Δεν νίκησες. Δεν έχεις ιδέα τι θα σου κάνουν τώρα».

Οι σειρήνες δυναμώνουν, ουρλιάζουν με όλο και αυξανόμενη ένταση. Μάλλον είναι ζήτημα δευτερολέπτων να καταφτάσει εδώ ολόκληρος στρατός.

«Κοίτα», λέω, φωνάζοντας για να ακουστώ μέσα στο πανδαιμόνιο. «Ούτε εμένα μου αρέσει αυτή η κατάσταση. Θα μου φανεί παράξενο να χτυπήσω μια κοπέλα. Αλλά, με δεδομένο το ότι με *δολοφόνησες* πριν από λίγο, νομίζω ότι έχω το δικαίωμα να σου το ανταποδώσω. Οπότε, σου δίνω δύο εναλλακτικές. Ή θα μου δείξεις πώς να φύγω από εδώ μέσα ή θα μου δώσεις το μαχαίρι σου».

«Τράβα στον διάολο».

«Μήπως κάποιο από τα σπασμένα πλευρά σου τρύπησε το πνευμόνι;» ρωτάω, χαμογελώντας τώρα. «Νιώθεις να πεθαίνεις;»

«Σου έχουν βγάλει ποτέ τα άντερα;» ρωτάει με μάτια που γυαλίζουν. «Από ό,τι λένε, είναι αφόρητος ο πόνος.»

«Έχεις πέντε δευτερόλεπτα για να αποφασίσεις», της απαντάω σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος. «Πέντε. Τέσσερα. Τρία. Δύο... *Γαμώτο...*»

Κάνω προς τα πίσω, καθώς το χέρι μου καίει από έναν αφόρητο πόνο. Προφανώς διάλεξε τη δεύτερη εναλλακτική. Μου πέταξε το μαχαίρι της. Κλείνω τα μάτια και ξεκαρφώνω τη λεπίδα από τον ώμο μου, με κάποιον τρόπο κατορθώνω να μη βγει από το στόμα μου ένας οχετός από βρισιές.

«Από σημάδι είσαι άσχετη», λέω σφίγγοντας τα δόντια, καθώς σκουπίζω το μαχαίρι πάνω μου. «Σε περίπτωση που δεν το έχεις καταλάβει ακόμη, το κόλπο είναι να με σκοτώσεις ακαριαία». Όμως όταν κοιτάζω την κοπέλα, βλέπω γιατί πέταξε το μαχαίρι τόσο άτσαλα. Είναι διπλωμένη στα δύο και κάτωχρη, στηρίζεται στον τοίχο για να μη σωριαστεί. Πάντως, με εκπλήσσει το βλέμμα της. Δεν φαίνεται θυμωμένη πια.

Κουνάει το κεφάλι σχεδόν απογοητευμένη όταν λέει: «*Ηλίθιε!*».

Έλεϊτα βγάζει από την τσέπη της μια σύριγγα, αφαιρεί με τα δόντια το καπάκι και μπήγει τη βελόνα στον μηρό της. Σχεδόν

ουρλιάζει καθώς στέκεται στα πόδια της, το στήθος της ανεβοκατεβαίνει ενώ προσπαθεί να γεμίσει με αέρα τα πνευμόνια της.

Βροντερά βήματα αντηχούν στον διάδρομο.

Γυρίζω, γεμάτος αίματα, μπερδεμένος, και βλέπω αμέτρητους στρατιώτες να τρέχουν καταπάνω μου. Εντάξει, ήταν αναμενόμενο να συμβεί αυτό – η Νέα Διακυβέρνηση δεν θα με άφηνε ποτέ να φύγω από εδώ μέσα έτσι απλά–, αλλά και πάλι... Με σημαδεύουν με όπλα που δεν έχω ξαναδεί. Κάτι πελώρια, βαριά, τρομακτικά μαραφέτια με νέον. Φαίνονται απίθανα. Θέλω ένα.

«Ρόζαμπελ», λέει μια βροντερή φωνή.

Ένας άντρας αποσπάται από την ομάδα και πλησιάζει. Με απασχολεί τόσο πολύ η σκέψη ότι μια κατά συρροή δολοφόνος έχει ένα τόσο τρυφερό όνομα, ώστε παραλίγο να μην προσέξω το γεμάτο φλέβες μεταλλικό χέρι του. Επίσης μου παίρνει ένα δευτερόλεπτο να αντιληφθώ ότι φαίνεται παράφρων. Γαλάζιο φως λάμπει στα μάτια του, πάλλεται στους κροτάφους του, ακτινοβολεί από το βιονικό προσθετικό μέλος του. Μουδιάζω από τον φόβο.

Άσχημες αναμνήσεις.

Κάποτε η Νέα Διακυβέρνηση τοποθέτησε στον πατέρα μου παρόμοια στυλνά προσθετικά μέλη. Αυτού του είδους η άφογη αναγέννηση άκρων ήταν κάτι ανήκουστο μόλις μία δεκαετία πριν, και ενώ εμείς δεν έχουμε βρει ακόμη τον τρόπο να μιμηθούμε με ακρίβεια αυτή την τεχνολογία, φαίνεται ότι εδώ πέρα πρόκειται για κάτι συνηθισμένο. Προφανώς η Νέα Διακυβέρνηση έχει φτάσει σε άλλα επίπεδα γενετικής τεχνολογίας και μάλλον υποτιμήσαμε την ικανότητά της να σημειώνει πρόοδο μέσα στην απομόνωσή της. Για πάνω από μία δεκαετία, προσπαθούμε να προετοιμαστούμε για τα νέα σχέδια που μπορεί να καταστρώνουν εδώ πέρα προκειμένου να ξανακάνουν κόλαση τον πλανήτη, αλλά οι επιχειρήσεις κατασκοπείας που πραγματοποιούμε αποτυγχάνουν διαρκώς, επειδή η

τεχνολογία μας βασίζεται στα εδραιωμένα συστήματα και δίκτυα που έφτιαξε η ίδια η Νέα Διακυβέρνηση.

Ξέρουν πώς να απενεργοποιούν τους δορυφόρους μας επειδή αυτοί τους σχεδίασαν. Ξέρουν πώς να διαταράσσουν τη λειτουργία των σταθμών παραγωγής ενέργειας που διαθέτουμε επειδή αυτοί τους έφτιαξαν. Ξέρουν πώς να κλείνουν τα ηλεκτρικά δίκτυά μας επειδή αυτοί τα κατασκεύασαν. Οι πολίτες δεν δείχνουν να καταλαβαίνουν ότι υπάρχουν ακόμη ανάμεσά μας διάσπαρτοι υποστηρικτές της Νέας Διακυβέρνησης. Όταν έπεσε το καθεστώς, μόνο μια μικρή ελίτ κατέφυγε στο Νησί της Κιβωτού. Μόνο οι οικογένειες των πλουσιότερων και ιεραρχικά ανώτερων στρατιωτικών της Νέας Διακυβέρνησης ενημερώθηκαν για το σχέδιο εξόδου. Μόνο αυτοί οι άνθρωποι μπόρεσαν να μπουν σε ένα αεροπλάνο και να αποφύγουν τις συνέπειες.

Οι υπόλοιποι κόλακες έμειναν πίσω.

Δεν είναι εύκολο να διακρίνει κανείς ποια από τα «αναμορφωμένα» μέλη της Νέας Διακυβέρνησης μπορεί να είναι ακόμη αφοσιωμένα στην παλιά τάξη. Πολλοί από όλους αυτούς είναι τώρα μυστικοί πράκτορες σκορπισμένοι σε όλο τον κόσμο και μας υπονομεύουν σε κάθε ευκαιρία. Την περασμένη χρονιά σημειώθηκαν τα πιο απάνθρωπα περιστατικά βίας. Μια μυστηριώδης έκρηξη στο δίκτυο αερίου ενός δημοτικού σχολείου προκάλεσε τον θάνατο περισσότερων από εκατό παιδιών. Ήταν μια από τις πιο μαύρες ημέρες στην ιστορία μας. Ο εφιάλτης είναι ακόμη βαθιά ριζωμένος μέσα μου. Προσπαθούμε να εξηγήσουμε στον λαό μας ότι μας χακάρουν και μας επιτίθενται, αλλά είναι δύσκολο να πείσεις τον κόσμο για αυτά τα πράγματα τη στιγμή που η Νέα Διακυβέρνηση φαίνεται, από κάθε άποψη, να έχει λουφάζει.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι εμείς συνεχίζουμε τον αγώνα μας.

Αυτού του είδους οι επιχειρήσεις έχουν στόχο να στρέψουν τις

μάζες εναντίον μας. Ο κόσμος έχει κοντή, αδύναμη μνήμη. Είναι πάρα πολλοί αυτοί που αρχίζουν να αναρωτιούνται μήπως η ζωή ήταν καλύτερη την εποχή της Νέας Διακυβέρνησης. Η Τζούλιετ ανησυχεί. Ακόμα και ο Γουόρνερ, που σπάνια δείχνει τα συναισθήματά του, φαίνεται αγχωμένος. Έριξε την ιδέα να πραγματοποιήσει μια μυστική αποστολή στην Κιβωτό, αλλά όλοι ξέραμε ότι δεν θα άφηνε μόνη της την Τζούλιετ, ειδικά τώρα που είναι έγκυος.

Έτσι σκαρφίστηκα αυτό το ιδιοφυές σχέδιο. Να μάθω κάτι χρήσιμο σχετικά με τους ψυχοπαθείς εδώ πέρα, να γυρίσω πίσω ζωντανός και, στην πορεία, να κερδίσω τον σεβασμό των φίλων και της οικογένειάς μου. Το πρόβλημα είναι ότι ποτέ δεν έχει καταφέρει κανένας κατάσκοπος από την ενδοχώρα να περάσει αυτά τα σύνορα και να επιζήσει. Είχα την ελπίδα ότι διέθετα τις απαραίτητες ικανότητες για να είμαι εγώ η εξαίρεση.

Φαίνεται ότι έκανα λάθος.

Ο τύπος με το ρομποτικό χέρι έρχεται τώρα γοργά προς το μέρος μου με σηκωμένο το όπλο. Επεξεργάζομαι κάμποσα σενάρια στο μυαλό μου, προσπαθώ να αποφασίσω αν αξίζει να τον μαχαιρώσω πριν μου ανοίξει μια τρύπα στο στήθος, όταν ξαφνικά κόβει ταχύτητα. Με παρατηρεί με τα ανατριχιαστικά μάτια του. Κατεβάζει το όπλο του.

«Απίστευτο», λέει με φωνή που μαρτυρά δέος. «Μοιάζεις πάρα πολύ του πατέρα σου. Τι κρίμα που θα πεθάνεις κι εσύ με τραγικό τρόπο, όπως εκείνος». Κι έπειτα, πετώντας στα τυφλά το όπλο του προς τη μεριά της Ρόζαμπελ, προσθέτει: «Τελείωνε στα γρήγορα».